

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

นี่ละอาจารย์ของเรา

ก่อนจ้งหัน

พระเข้ามาเรื่อยๆ มาแก้งๆ ก้างๆ ตั้งแต่วัดนี้ก็แก้งๆ ก้างๆ พอแล้วนะพระ แล้วเอาที่ไหนมาบอกเข้าอีก มีแต่ส้วมแต่ถ่านในวัดนี่นะ พระบางองค์ไม่เคยทำชั่ววัตรอะไรเลย เข้ามานี่มาทำแก้งๆ ก้างๆ เราบอกอะไรไม่รู้เรื่องรู้อ่าว เราว่าจะขับตั้งแต่วานนี้แล้วนะ อย่างนี้ละพระที่ไม่เคยอบรมไม่เคยสนใจ ปล่อยไว้เหมือนลิงเหมือนค่าง เวลาเข้ามาสู่สถานที่อบรมไม่ได้เรื่องได้รวานะเมื่อวาน เราติดตามตลอดจนกระทั่งเข้าถึงโน้นตามออกมา ไล่เบียดกันเลยเทียว นี่ละมันโง่ขนาดนั้นนะ พูดกันไม่รู้เรื่องรู้อ่าวอะไรเลยเมื่อวานนี้นะ เป็นองค์ไหนนะ เราบอกว่า นี่ระวังนะ บอกตรงๆ เลย จะไล่ออกจากวัด อย่าให้มาขวางวัด

มันเลอะเทอะจริงๆ นะ ไปที่ไหนมีแต่พระขวางวัดขวางวา แล้วเข้ามาที่นี้ก็มาขวางอยู่ที่นี่ เมื่อวานนี้เราติดตาม บอกอะไรไม่รู้เรื่อง เราตามบอก บอกไปเท่าไรไม่รู้เรื่อง ตามบอกเข้าไปจนรำคาญ ยังไม่รู้เรื่องอีก เกล่ไกลไป นี่เห็นไหมมันเชื่อขนาดไหนพระนี่นะ ได้เห็นชัดๆ เห็นด้วยตัวเราเอง เราติดตามดูเลยเมื่อวานนี้ มันเป็นอย่างนี้พระองค์นี้ มาจากไหน ถึงขนาดนั้นนะ บวชมันมีอุปชฌาย์หรือไม่มี มันไม่เคยทำชั่ววัตรปฏิบัติอะไร บวชเข้ามาแล้วก็มีแต่กินแล้วนอน กอนแล้วนิน ไม่สนใจกับบรรดากับธรรม เวลาที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อนผู้สนใจธรรมบ้างมันดูไม่ได้นะ

เมื่อวานนี้เราติดตามกัน ตามกันจริงๆ นะเมื่อวานนี้ จะดูให้เห็นเรื่องราวของมันชัดเจนนี้ ให้พากันสังเกตสังกาศพิจารณา นะ อย่ามาอยู่เฉยๆ มันหนักวัด เลอะเทอะจริงๆ เวลานี้ วงกรรมฐานนี่ละตัวสำคัญ ตัวเลอะๆ เทอะๆ นี่จึงดูไม่ได้นะ เมื่อวานนี้ถนัดชัดเจนมาก เราติดตามตลอดเลยเมื่อวานนี้ บอกอะไรไม่รู้เรื่อง บอกไม่รู้เรื่อง ชนโน้นชนนี้ไป มันเป็นอย่างนี้พระองค์นี้ ไม่ใช่มาปลอมบวชหรือนี้ มันดูไม่ได้นะ หลังไหลเข้ามาเรื่อยๆ มากี่มาอย่างนี้ละ ให้หนักผู้ที่อยู่ก่อน พวกเดียวกันก็หนักความเชื่อซำของกันและกันแล้ว ยังเพิ่มเข้ามาอีกให้หนักอีกนะ

ฆราวาสก็เหมือนกัน อย่างมากินมานอนอยู่นะ พวกเปรตเหล่านี้ละ ระวังให้ตี พวกเปรตพวกผีที่เข้ามาทับกินปอดอยู่ในวัดนี้มีนะ ระวังให้ตี นี่ไม่วัหน้าใครแหละ รักษา

ความรักรักษาอย่างนี้เอง มันต่อต้านเข้ามาก็ใส่มันหงายหมาไปเลยเทียว ผู้รักษาความดี รักษาอยู่มันมาทำลายกันหาอะไรพวกนี้ เอ้ ชอบกลนะ หนาจริง ๆ มนุษย์เรา เห็นต่อหน้า ต่อตากันอยู่ที่นี่ หยาบโคลนทีเดียว มันไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรมยิ่งกว่าปากกับท้อง เห็น แก่ได้แก่ร่าแก่รวย แก่อยู่แก่กินแก่ชื้อเท่านั้นเวลานี้ มองดูเข้ามานี้จันดูไม่ได้นะเราดู หน้า ด้าน ๆ ที่เดียว พวกนี้พวกหน้าด้าน

ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วอย่าเข้ามาเสียเลย เราจะอดตายเพราะคนไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง ขอให้เห็นเสียที หลวงตาบัวตายเพราะคนไม่มาเกี่ยวข้อง เทศนาว่าการอะไรมันก็ไม่ฟัง เสีย มันดีอมันด้านขนาดนั้น นับวันด้านเข้านะกิเลสเวลานี้ เหยียบไปทุกสิ่งทุกอย่างเลยขึ้น ชื่อว่าความดี เอาส้วมเอาถ่านไปเทียวโปะหัว ๆ ไปหมด ความดีไม่ให้เหลือนะ เลอะ ๆ เทอะ ๆ มากที่สุดนะเวลานี้ ให้พร

หลังจันทัน

เมื่อวานนี้ทองได้ ๓ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๑๓ ดอลลาร์

เมื่อวานโรงพยาบาลดูมา ๕ หรือ ๗ โรง เมื่อวานมามาก ทุกวันนี้กระจายไปเรื่อย มามากเข้า คนไข้จำเป็น เราก็ก็นึกใจคนไข้ เพราะฉะนั้นจึงต้องเสาะแสวงหามาไว้ไม่ให้ขาด ทุกอย่างเมื่อของมีอยู่ในแถวที่จะหาได้ ต้องให้ได้สมบูรณ์ทุกอย่างๆ ตามที่กำหนดไว้แล้ว เวลานี้โรงพยาบาลมามาก เหล่านี้ก็เปิดตลอดเลย โรงพยาบาลโรงไหน ๆ มาให้เสมอกันหมด ถ้าเป็นจังหวัดพิเศษก็ให้พิเศษเสมอกันหมด ก็มีอุบลหนึ่ง อุดรดิถีหนึ่ง โคราชหนึ่ง สามจังหวัดนี้ไกล ไม่ว่าโรงพยาบาลไหนในเขตจังหวัดนั้น โรงพยาบาลไหนมาได้พิเศษ เหมือนกันหมดเลย

บางจังหวัดเช่นอย่างชัยภูมินี้ไม่หมด เราจะเลือกให้เฉพาะที่โรงไหนไกล ๆ เช่น ชัยภูมินี้มี ภัคดีชุมพลกับเทพสถิต นี่เราไปเราตั้งเข็มไมล์ไป นู่นระยะทางเลยโคราชไป ประมาณสูงเนิน-สีคิ้ว กว่าจะไปถึงโรงพยาบาลของจังหวัดชัยภูมิ เพราะฉะนั้นเราจึงให้เป็น พิเศษ อุดรดิถี อุบล ให้หมดในเขตจังหวัดนั้น ไม่ว่าโรงไหนมาให้พิเศษแล้วจวดไว้ด้วย พระจะปฏิบัติตามนั้นเลย ว่าพิเศษก็ให้เหมือนกันหมด ว่าธรรมดาก็ให้เหมือนกันหมด ทั้ง จังหวัดเลยดูเหมือนมีโรงเดียว นาแห้ว มีโรงเดียว ไกล ไปถึงจังหวัดเลยดูเหมือนจะพอ ครั้งนะ ถึงจังหวัดเลยพอครั้งทาง ไปหาโรงพยาบาลนาแห้ว เพราะเราเคยไปแล้วทั้งหมด ไปที่ไหน ๆ กำหนดไว้ มีเข็มไมล์ตั้งเอาไว้ นอกจากนั้นก็เสมอกันหมดแถวนี้ ไม่ว่า จังหวัดไหนมา ๆ ให้เสมอกันหมด

เมื่อวานนี้ไปตงศรีชมภู เมื่อวานซืนนี้ไปโรงพยาบาลศรีเชียงใหม่ ตกงแล้วซื้อที่ให้แล้ว ถมที่ให้ แล้วจะปลูกตึกเจ้าหน้าที่ให้สามชั้น เอาแปลนมาจากกระทรวงเลย แล้วก็ทำกำแพงให้สามด้าน เราไปดูมาแล้ว คือซื้อที่ให้เฉยๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์ ต้องทำประโยชน์ให้ ที่ต่ำก็ถมให้หมดเลย แล้วก็ปลูกให้ตามแปลนของกระทรวงสาธารณสุขส่งมา เราให้ตามนั้นๆ นี่ก็ไม่ใช้เล่นเหมือนกัน ถมที่อย่างน้อยจะต้อง ๑ เมตร ๕๐ ในสามสี่ไร่ นะ ต่ำเหมือนกันหมด จะถมให้เสมอกับพื้นที่ของโรงพยาบาล เราไปดูเอง ยืนดูเล็งดู อย่างต่ำก็เมตรห้าสิบแหละ หรืออาจจะเหยียบสองเมตรก็ได้ รู้สึกว่าต่ำเสมอกันไปหมดเลย นี่ก็บอกแล้วให้ทางโรงพยาบาลติดต่อกับทางเจ้าของที่ชายที่ ที่มีเงื่อนไขต่อกันอยู่เกี่ยวกับเรื่องให้ติดต่อกทางโน้น อย่างพวกรถบรรทุกดินเข้ามาถมให้หมดเลย หลังจากนั้นก็จะเริ่มสร้างละสร้างตึกสามชั้น แล้วทำกำแพงสามด้าน

อันนี้เกี่ยวกับเราอยู่ เราเหมือนหนึ่งว่ารับผิดชอบ เมื่อถวายที่ให้เขาแล้วก็ต้องให้เป็นผลประโยชน์แก่เขา ไปเห็นที่แรกที่โรงพยาบาลแคบนิดเดียว ดูว่า ๙ ไร่หรือไง พอดีที่เขาจะขายให้ฉันมีอยู่สามสี่ไร่ แล้วเป็นย่านตลาดเสียด้วย ขายแพง ไร่ละหนึ่งล้านๆ ไปเราก็กินเฉยไม่ต่อ ไร่ละหนึ่งล้านๆ เลย ที่นี้ให้แล้วมันก็กว้าง แต่กว้างเฉยๆ ก็ไม่ทำประโยชน์อะไรได้ เลยตกลงจึงตามไปอีกที่หนึ่ง คราวนี้จะเสร็จละเขาจะเริ่มถมดิน ให้เริ่มเลยนะเราบอก นี่ถ้าจะให้เราไม่ได้แหละแหละนะ ให้เริ่มเลยเถียว ดินถมให้เรียบ พอถมเรียบร้อยแล้วให้ไปหาเราที่วัด เราจะไปดูอีกที่หนึ่ง เสร็จแล้วก็กะตวงที่จะปลูกสร้างละ ขึ้นเรื่อยเลย บางแห่งก็เป็นอย่างนั้น โรงพยาบาลนะ

มีหลายแบบสำหรับโรงพยาบาล ความจำเป็นๆ มีหลายแบบมากทีเดียว นับแต่เครื่องมือแพทย์ พวกเตียงตั้ง ที่หลับที่นอนอะไรๆ พวกตึกขึ้นไปเรื่อยๆ มีหลายแง่หลายกระทรวง ช่วยเรื่อยๆ เลย เราก็ช่วยเติมกำลังของเรา เพราะเรานี้ไม่เคยคิดจะเก็บเงิน แม้บาทหนึ่งเราไม่เคยสนใจจะเก็บมาไว้เพื่อตัวเองนะ บอกไม่มีเลย มีเท่าไรๆ ทุ่มออกหมดๆ เงินที่เขาถวายเป็นส่วนตัวของเรานั้น เราไม่อยากจะพันล้านแหละ จะมากกว่านั้นตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา เหล่านี้ออกช่วยโลกทั้งหมด เราไม่เคยเกี่ยวข้องเลย ยิ่งพี่น้องทั้งหลายบริจาคในการช่วยชาตินี้ ก็เลยบวกกับของเราไปเลย คำว่าของเราไม่มี เพราะอำนาจแห่งความเมตตาสงสาร จึงต้องสงเคราะห์เต็มกำลังๆ เดียวนี้โรงพยาบาลทั้งหลายเห็นวัดนี้เหมือนพ่อเหมือนแม่นะ

ใจดำน้ำขุนอยู่ด้วยกันไม่ได้นะ อย่างน้อยไม่สนิท ต้องมีจิตใจกว้างขวาง เฉลี่ยจิต เขามาหาจิตเรา เฉลี่ยกัน ดูจิตเขาจิตเรา ความรู้สึกของเขาของเราเฉลี่ยกัน แล้วการ

ประพฤติต่อกันก็เฉลี่ยให้มีความพอเหมาะพอดีต่อกัน แล้วอยู่กันเป็นสุข ถ้าเห็นแก่ตัว ๆ นี้ อยู่ด้วยกันไม่ได้นะ มนุษย์จะอยู่ด้วยกันต้องเห็นอกเห็นใจกัน เล็งดูใจเขาใจเรา ความจำเป็นของเขาของเราทุกอย่าง เฉลี่ยให้ถึงกัน อยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้น ถ้าเห็นแก่ตัว ๆ เห็นแก่ได้ เห็นแก่เอา อย่างนี้ไปที่ไหนกระเทือนไปหมด เพราะอันนี้เป็นภัยต่อส่วนรวม การเฉลี่ยเป็นคุณต่อส่วนรวม สมกับว่ามนุษย์เรานี้ชี้ขาด

อยู่คนเดียวไม่ได้นะมนุษย์ พวกสัตว์เขายังอยู่ตัวเดียวเขาได้ บางพวกก็เป็นสัตว์พวกสัตว์หมู่ บางสัตว์นะ บางสัตว์ก็เป็นสัตว์เดี่ยวสัตว์ตัวเดียว พวกแมว พวกเสือ เหล่านี้หรือสัตว์ป่าเขาอยู่ลำพังของเขาก็มี แต่มนุษย์อยู่ที่ไหนก็ตาม ต้องมีเพื่อนมีฝูงทั้งนั้น จะอยู่โดดเดี่ยวนี้ไม่เห็นมี จึงเรียกว่ามนุษย์นี้เป็นสัตว์ชี้ขาด เมื่อชี้ขาดแล้วต้องเห็นโทษแห่งความชี้ขาดของตน เห็นคุณค่าในคนอื่นก็ต้องเห็นใจคนอื่น เฉลี่ยเพื่อแผ่ มองดูใจเขาใจเรา นี่ละเรียกว่าธรรม ให้จำเอาไว้ มองดูใจเขาใจเรา ไปที่ไหนก็ประสานกันได้หมด

มนุษย์เราไม่ได้ขึ้นอยู่กับชาติชั้นวรรณะนะ ชาติไหนชั้นใดวรรณะใดก็ตามต้องมีธรรม ถ้ามีธรรมเข้ากันได้หมด ถ้าไม่มีธรรมสูงจรดเมฆก็ไม่เป็นท่า ธรรมคือความเสมอภาค ความไม่เอารัดเอาเปรียบ ความเห็นใจเขาใจเรา เฉลี่ยเพื่อแผ่ ไม่เห็นแก่ได้แก่เอา เช่นไม่เห็นแก่เรา ไม่เห็นแก่พรรคแก่พวกของเรา และกระจายออกไปไม่เห็นแก่ภาคของเรา ให้เห็นแก่ชาติ นั้นหลักใหญ่อยู่ตรงนั้น เอาชาติครอบเอาไว้ เช่นอย่างพุทธศาสนา แล้วก็ศาสนาครอบชาติอีกทีหนึ่ง ชาติก็ครอบมวลมนุษย์ ให้นำธรรมนั้นเข้ามาปฏิบัติต่อชาติของตน แล้วเฉลี่ยเพื่อแผ่ทั่วถึงกันหมด คนเราจึงไม่จำเป็นจะต้องไปมองดูชั้นวรรณะโดยถ่ายเดียว ต้องมองดูอัธยาศัยใจคอความดีงามทั้งหลายที่มีธรรมอยู่ๆ นั้นละดีหมด ไม่ว่าเด็ก ไม่ว่าผู้ใหญ่ ไม่ว่าบ้านนอกในเมือง ดีถึงกันหมด ถ้าไปถืออย่างนั้นมันเยอหยิ่งจองหอง แล้วก็เหยียดคนอื่นลง

ใครจะให้เหยียด ตั้งแต่สัตว์เขาก็ไม่ยอมให้เหยียดหัวเขา แล้วมนุษย์ที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน จะเอาชื่อเอาเสียง เอาอิทธิพล หรือเอาอำนาจปาๆ เกื่อนๆ มาเหยียดหัวมนุษย์นี้ไม่ถูกอย่างยิ่ง ไม่ควรอย่างยิ่ง สิ่งที่ควรก็คือปฏิบัติความดีต่อกัน ผู้ใหญ่ผู้น้อยต่างคนต่างมีธรรมมีธรรมประจำใจ เด็กก็น่ารัก ไปที่ไหนเด็กน่ารัก ผู้ใหญ่ก็น่าคบถือ ผู้ใหญ่ขึ้นไปอีกก็น่าเคารพบูชา เป็นชั้นๆ ขึ้นไป นี่ถ้าธรรมปกครองโลกจะร่มเย็นทั่วหน้ากันหมด เหมือนพ่อแม่กับลูก ลูกมีก็คนก็ถือพ่อถือแม่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ พ่อแม่ให้ความร่มเย็นเป็นสุข มอบชีวิตจิตใจของตัวไว้กับลูกทุกคน การอดการอึดต้องเป็นบ่อของลูก ลูกกินอึดแล้วพ่อแม่ถึงจะได้กิน บรรดาพ่อแม่เลี้ยงลูกต้องเลี้ยงอย่างนั้นทั้งนั้น เป็นหลักธรรมชาติเอง

แม้แต่สัตว์เขาก็ค่อยๆ เชื้อหาอาหาร เขาให้ลูกเขานะมาก แม่จะกินยังไงค่อยกิน เป็นอย่างนั้นนะ

ยิ่งอย่างในวัดด้วยแล้ว ยิ่งเป็นสถานที่สถิตแห่งธรรม หรือว่าคลังแห่งธรรม อยู่ในวัดในวา อยู่กับพระกับเณร ถ้าพระเณรปฏิบัติตนตามนั้นแล้ว เย็นไปหมดทั่วโลกดินแดน ถ้าพระเณรปฏิบัติตัวไม่ดีนี่ร้อนเป็นไฟเป็นไฟ และเลวร้ายยิ่งกว่าฆราวาสเสียอีก นั่นมันต่างกันนะ ฟังซิเมื่อเช้านี้ได้ยินเสียงแผดๆ ได้ยินไหมล่ะ แผดนี้แผดเพื่อความปลอดภัย หรือแผดเพื่อความดี ท่านทั้งหลายฟังเอาซิ เราไม่ได้หาโทษหากรรมมาตีผู้ใดมาทำลายผู้ใด เรามีแต่ส่งเสริม มีแต่ชำระล้าง การดูดำดูขาวนั้นก็เสียง เป็นเสียงก็มีพลังออกมาจากเสียง ถ้าเป็นเรื่องของโลกล้วนๆ ก็เป็นเรื่องของความโกรธ ความเคียดแค้น ความโมโห โทโส ถ้าเป็นเรื่องของธรรม พลังของธรรมกับความเมตตาที่กลมกลืนกันไป ออกต่างกันนะ

พลังของธรรมกับพลังของกิเลสต่างกัน ส่วนกิเลสมันมีร่างกายอันเดียวกัน กิเลสเป็นเจ้าของของร่างกายของชั้นนี้ ธรรมไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่ต้องอาศัยร่างกายนี้เป็นเครื่องมือของธรรมสำหรับการทำประโยชน์แก่โลก กิเลสมันก็เอาเป็นเครื่องมือของมัน คนมีกิเลสหนาจึงเป็นคนที่คับแคบตีบตัน ไปไหนถนนหนทางกว้างๆ มันก็คับแคบตีบตันไป เช่นอย่างจอดรถ อยากจอดที่ไหนมันก็จอด มันไม่ได้มองดูว่านี่เป็นทางของแผ่นดินนะ อยากจอดที่ไหนก็จอด อยากออกเวลาไหนก็ออก ควรรอไม่ควรรอ ควรจะคิดมันก็ไม่คิด นี่คนเห็นแก่ตัว ดูตามถนนหนทางก็รู้ รู้กันแล้วว่าอันไหนเป็นส่วนรวม ความจำเป็นมากน้อยเพียงไรต้องรู้กันในตัวๆ แล้วปฏิบัติตามนั้น ไม่ค่อยกระทบกระเทือนกันคนเรา

อยู่ด้วยกัน ต้องเห็นอกเห็นใจ เห็นความจำเป็นของกันและกัน อย่างนั้นอยู่ด้วยกันได้ ขัรบรถก็ต่างคนต่างระมัดระวัง จอดก็จอดในสถานที่ควรจอด เวลาจอดก็จอด เวลาที่ควรจะจอด ทางเอกทางโทจำเป็นมากน้อยมันก็รู้กันอยู่ทุกคน ปุบปับออกมาเลยดูได้ไหมล่ะ เอาตามใจเจ้าของ ไปที่ไหนโลกแคบคนประเภทนี้ ต้องมีธรรม ไม่มีธรรมไม่ได้นะ เราอย่าเอากิเลสมาอวดเก่งกว่าธรรม เลวกันทั้งนั้นละ โลกอันนี้สถานที่ใดที่ประพฤติปฏิบัติตามกิเลสได้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข เอามาแข่งธรรมชนะ ไม่มี ถ้าธรรมนี้ไปที่ไหนร่มเย็นไปเลยนะ

แม้แต่ครอบครัวผัวเมียนี้ ต่างคนต่างมีธรรมไม่ได้ทะเลาะกัน กลมกลืนกัน เชื้อกัน เป็นอวัยวะเดียวกัน นี่เพราะต่างคนต่างยอมรับผิดชอบชีวิตด้วยกัน ใครผิดยอมรับว่าผิด ใครถูกทราบกันว่าถูก ถือเป็นคนดีตัวอย่าง ที่ผิดก็รีบแก้ไข อย่างนั้นถูก จะเอาแต่ทูลิมานะว่าเราใหญ่กว่าๆ มันใหญ่ด้วยไฟด้วยไฟ เผาคนอื่นได้ใหญ่ประเภทนั้น ใหญ่เป็นอรรถเป็น

ธรรม เย็น มันต่างกันนะ ยิ่งในวัดโนวาวด้วยแล้ว ยิ่งเป็นสิ่งที่ระมัดระวังมาก วัดก็เป็นประเภทๆ ไปอย่างที่เห็นนั่นแหละ ถือเอาประเภทใดที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมมากเท่าไร ประเภทนั้นวัดที่นั่นยิ่งมีความเข้มงวดกวดขันระมัดระวัง ถ้าลดลงไปความระมัดระวังก็น้อยปล่อยตัวเลยนั้นใช้ไม่ได้เลย ถึงจะเป็นพระก็พระแบบปล่อยตัว

บวชเข้ามาแล้วไม่อบรมศึกษากับศีลกับธรรม กับครูกับอาจารย์ อยู่ไปแบบลอยลมๆ ไปที่ไหนก็ซัดก็ขวางท่านผู้มีความดีความงาม ผู้มีข้อวัตรปฏิบัติ มีศีลมีธรรมในใจ ขวาท่านเหล่านี้ ให้ขวางหูขวางตาจนได้นั่นแหละ ถ้าต่างคนต่างอบรมเข้ากันได้ง่ายๆ มาศึกษาอบรม เฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าวัดเป็นสำคัญมากนะ อยู่กับหัวหน้าวัดทั้งหมด หัวหน้าวัดต้องเป็นคติตัวอย่างได้ทุกอย่างเลย คือครอบอยู่ในวัดนั้น ต้องเป็นคติตัวอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างทำให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ให้ผู้น้อยได้ยึดได้ถือเอาไว้ การพูดการจาเทศนาว่าการ ดุด่าว่ากล่าว หรืออ่อนโยนประเภทใด ให้เป็นแบบฉบับด้วยกันทุกอย่าง ดุก็ให้เป็นแบบฉบับ นิ่มนวลอ่อนหวานก็เป็นไปตามเหตุการณ์ ก็เป็นแบบฉบับ เป็นชั้น ๆ ตอน ๆ ไปอย่างนั้น

พอพูดอย่างนี้เราก็ไม่ลืมเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่น เห็นไหมท่านดู แต่ปรากฏชื่อลือนามเรื่องอรรถเรื่องธรรม รู้สึกสมัยปัจจุบันจะไม่มีใครเกินท่าน แน่ะ เรื่องว่าดูว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครเหมือนท่านเลย ขยะกันทั่วโลกพระเถร มันก็มาโดนกับเราตัวชี้คือนี้เข้าละซี มาจากโคราช ออกพรรษาแล้วรีบมาจะให้ทันท่าน ท่านออกไปได้สองสามวันแล้ว เราก็เลยไปพักอยู่ที่หนองคาย ตั้งหน้าจะไปหาท่านแต่ยังไม่มีกำหนด หากจะไปในแล้งนั้น จะเป็นเดือนใด ๆ ก็จะไป ก็มีพระองค์หนึ่งมาจากวัดบ้านนามน จากหลวงปู่มั่นเลย พระองค์นั้นก็มาพักด้วยกัน ถามว่ามาจากไหน ๆ บอกมาจากบ้านนามน มาจากสำนักท่านอาจารย์มั่น ขึ้นทันทีเลย ไหน ๆ ว่าอีกทีนะ มาจากบ้านไหนว่าอีกทีนะ ย้ำเข้านะจะเอาความจริง บอกมาจากบ้านนามน มาจากท่านอาจารย์มั่น

ทีนี้เป็นยังไง ท่านไปอยู่กับท่านอาจารย์มั่นเป็นยังไง ได้ทราบที่ท่านดูว่ากล่าว เก่งหรือ โอ้ย ไม่ว่าจะแต่เก่ง พอจับท่านจับเลย ว่าจั้นนะ พอไล่ท่านไล่เลย ออย่าว่าแต่ดู แทนที่จะเป็นผลลบไม่เป็นนะ รับปึง นี้ละอาจารย์ของเรา นั่นเห็นไหมละ เพียงได้ยินเท่านั้นยอมรับแล้ว นี่เป็นอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ขนาดนี้ ปรากฏชื่อลือนามทั่วประเทศไทย ท่านจะดูจะด่าจะขับไล่ใส่ส่งใครไปที่ไหนโดยหาเหตุผลไม่ได้นี้เป็นไปไม่ได้ ขึ้นเลย นี้ละอาจารย์ของเรา อยู่ได้ ๓ วัน นั่นเห็นไหม เราจะไปละที่นี้ จึงได้ไป ไปก็อย่างว่าจริง ๆ

ไปถึงท่านกลางคืน ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างศาลาหลังเล็ก ๆ ไปก็ไปยืนถ่อแบบเซ่อของเราแหละ บาดร กลดอะไรก็ยังสะพายอยู่นะไปในวัดนั้น โยมเขาบอกทาง ทางพอไปได้

เท่านั้น ให้ไปตามนี้แหละ ตรงไปนี้จะเข้าวัดท่าน ท่านมาสร้างวัดใหม่ที่นี้ บ้านโคก เราก็ดู เดินชุ่มซำม ๆ เข้าไป พอเข้าไปนั้นเราก็ดู เข้าไปก็ไปเจอกุฏิหลังนั้น หลังเราได้อยู่ที่นั่นแหละ เข้าไปหลังนั้น เราก็ดูเดินชุ่มซำม ๆ ไป เอ๊ นี่จะเป็นศาลาหรือเป็นกุฏิ ถ้าว่าเป็นวัดพระกรรมฐาน คำว่าพระกรรมฐานหมายถึงท่านผู้เป็นผู้ใหญ่เป็นครูเป็นอาจารย์ ถ้าว่าเป็นศาลาก็จะเล็กไปสักหน่อย ก็ชื่อท่านโต่งตั้งนี่นะ ถ้าว่าเป็นกุฏิก็จะใหญ่ไปสักหน่อย ยืนเฉ่อยู่

ถามขึ้นแล้ว ท่านยืนอยู่นี้กลางคืน ไครมานี้ ท่านว่างั้น ช่าง ๆ เราไม่เห็นกลางคืน ไครมานี้วะ ขึ้นว่า กระทบ ฟังเสียงว่ากระทบ ขึ้นทันทีเลย อันว่าผม ๆ ๆ นี้ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน เออ แย้งชิ พิจารณาชิ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟังชินะ เออ ๆ แย้งชินะ พอท่านว่าอย่างนั้นกลับปั๊บเลย กระทบชื่อพระมหาบัว เออ ก็ว่าอย่างนั้นชิ เสียงลั่นขึ้นเลยนะ เจียบ ๆ พระเณรเดินจงกรมอยู่ เจียบเหมือนวัดร้างนะ ต่างองค์ต่างเดินจงกรม แล้วมีตเสียงด้วย พอว่ากระทบเท่านั้นก็ใส่เปรียงมาเลย อันผม ๆ ๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟังชินะ ตรงที่มันไม่ล้านมันจะมีผมยังงี้ เราก็ดูพลิกใหม่เลย กระทบชื่อพระมหาบัว เออ ก็ว่าอย่างนั้นชิ มันถึงจะรู้เรื่องกัน อันนี้ผม ๆ ๆ แม้แต่เด็กมันก็มีผม เอออีกแหละ แม้แต่เด็กก็มีผม นั่นเห็นไหมละ

พอว่าอย่างนั้นพระเณรไต่ยินละชิ เสียงท่านลั่นอยู่ ต่างองค์มา ท่านก็เลยออกจากทางจงกรมขึ้นมา ตะเกียงเท่านั้นแหละ ตะเกียงดอกบัวเล็ก ๆ ท่านกำลังจะจุดไฟ พระก็ปั๊บ ปับขึ้นมาจุดไฟ แหมมันถึงใจจริง ๆ นะ ดูที่น่าจะเป็นผลลบนะ ท่านดูขนาดนั้น มันก็สมที่ว่า นี่ละอาจารย์ของเราเนะ ว่างั้นนะ นี่ละอาจารย์ของเรา คิดดู ๓ วันไปเลย ไปก็ไปโดนเอาอย่างว่า อู๊ย ทำไมท่านพูดถูกเอานักหนา อันผม ๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็ยังผมตรงที่มันไม่ล้าน หาที่ค้านไม่ได้ โอ๊ย ทำไมท่านถึงพูดถูกนัก พอเราพลิกว่ากระทบ เออ อย่างนั้นละชิมันถึงจะรู้เรื่องกัน อันนี้ผม ๆ ๆ แม้แต่เด็กมันก็มีผม เอออีกแหละ อู๊ย ยิ่งถึงใจนะเราไม่ลืม นั่นเห็นไหมละ

เราหาเหตุผล ท่านจะดูขนาดไหน ท่านจะขับไล่ไปไหน ให้เราไปเอง ให้เราเจอเอง เหตุผลกลไกอะไรท่านจะแจ่มมา อยู่ ๆ มาดูเอาเฉย ๆ อยู่ ๆ มาไล่เอาเฉย ๆ เป็นไปไม่ได้ครูบาอาจารย์ขนาดนี้ ว่างั้นเลยนะ ชื่อเสียงโต่งตั้งทั่วประเทศไทย ทำอะไรไม่มีเหตุมีผลเป็นไปไม่ได้ มันเอาตรงนี้เลยนะ เราจะไปเอง นี่ละอาจารย์ของเรา บอกว่าอาจารย์ของเราในใจเลยนะ ไปก็ไปโดนเอา เลยเป็นอาจารย์ของเราเรื่อยไป ควรจะถอยไม่ถอย นี่เราไม่ลืมพ่อแม่ครูจารย์มัน ครั้นอยู่ไป ๆ ท่านว่าตรงไหน ๆ จับมาพิจารณา ๆ เป็นธรรมดาเลย

ไม่ว่าธรรมดา ไม่ว่าดูต่ำว่ากล่าว ไม่ว่าเผ็ดว่าร้อนขนาดไหน หากจับความผิดของท่านไม่มีเลย มีแต่ความถูกต้องชำระสะสางสิ่งสกปรกทั้งนั้น ๆ

อยู่ไป ๆ เราก็ปรับตัวของเราเรื่อยเข้าไป สุดท้ายความดูต่ำนั้นมันเป็นเหมือนกับฝนตกลงมาจากบนฟ้าสำหรับคนกำลังร้อน ๆ หิวกระหายอยู่กับน้ำนะ ท่านเปรี้ยว ๆ ใครอยู่ที่ไหนแตกมาละนะ คือนั่นละธรรมจะออก ความหมายว่างั้น ไอ้ที่ว่าดูเลยไม่มี เราไปอยู่กับท่าน อยู่ไป ๆ มันก็เป็นแบบเดียวกัน หากที่ค้ำไม่ได้มันนะ นี่เราพูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันอยู่ไปถ้าท่านไม่รู้รู้สึกมันขาดอะไร ๆ อยู่ การจะเทศนาว่าการซึ่งวันนั้นจะเป็นวันประชุม จะเทศน์แน่ ๆ แหละ ใครก็ทราบกันแล้วจะเทศน์ ไอ้เรามันก็ยังต้องหาพิเศษอีกแหละ คือท่านเทศน์ธรรมดานี้ถึงนิพพานก็ตาม ฟาดฟุ้งถึงนิพพานไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ก็ตาม แต่รู้สึกมันจะขาดอะไรอยู่ อย่างพวกบ้ากินฟุ้งเพื่อเห่อเหิมอย่างเรานี่ คงขาดน้ำปลาบนโต๊ะ ว่างั้นเถอะ มันไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าเรามีอะไร ๆ สอดเข้าไปแทรกเข้าไป แหย่ทางนั้นทางนี้บ้างเข้าไป พอท่านเอะอะขึ้นมา นั่นละที่นี้จะผางเลยละธรรม ออกเต็มเหนี่ยวเลย

นี่เราก็เป็นนิสัยอย่างนั้น ขึ้นไปหากมีแง่อยู่ สักเดี๋ยวก็ไปโดนท่านจนได้ ไม่ใช่ พอว่าอย่างนั้นก็ผางออกเลย ที่นี้เอาละใช่แล้ว ๆ ได้การ ไขก๊อกได้แล้ว ความหมายว่างั้น จากนั้นก็เปรี้ยว ๆ เต็มเหตุเต็มผลเต็มอรรถเต็มธรรมไม่มีที่ต่อติ ฟังได้อย่างถึงใจ ถ้ามีอะไรไปกระเทือนท่านให้ท่านออกแบบนั้น ถ้าท่านเทศน์ธรรมดานี้สูงขนาดไหน เหมือนว่าขาดน้ำปลาอยู่ชั้น สูงก็จริงแต่ไม่มีจุดเด็ดจุดเด่นจุดอะไร คลื่นว่างั้นเถอะ ไม่มีคลื่น ถ้ามีอะไรแทรกเข้าไปให้ท่านได้โผงผางออกมา นั่นละพลังออกแล้ว เรียกว่าไขก๊อกแล้ว น้ำนี้ฟุ้ง ๆ เลย

อ้อ เราไม่ลืม อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ ไม่เคยจะไปหาต่อตาท่านตรงไหน ไม่มีนะ ว่ามาตรงไหน ๆ พิจารณา ผู้ฟังก็ฟังเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อการศึกษาอบรมจริง ๆ ฟังหมดทุกแง่ทุกมุม ท่านออกแง่ไหน ๆ ไม่มีที่จะผิดไป มันก็ลงนะซี อย่างนั้นละคำว่าดูว่าดำ โลกมันชินแต่การยกยอปอปั้นกัน มันไม่ได้ชินทางอรรถทางธรรมที่พูดอย่างมีเหตุมีผลตรงไปตรงมา ที่จะนำมาทำประโยชน์ได้อย่างเต็มสัดเต็มส่วน มันไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง ได้ฟังตั้งแต่ยกยอปอปั้นร้อยส้นพันคม ใจเป็นอย่างหนึ่ง กิริยาแสดงมาเป็นอย่างหนึ่งไม่ตรงกัน ผู้ปฏิบัติตามนั้นก็หาที่เชื่อถือกันไม่ได้ เพราะร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยมร้อยส้นพันคม สุดท้ายก็ลงมาเกรงใจเขาเกรงใจเรา จะว่าอะไรก็เกรงใจกัน ๆ

สิ่งที่ให้ธรรมเกรงใจกันนั้นคือสิ่งที่ผิดนะ เขาก็ผิดเราก็ผิด เขาจะว่ามากก็เกรงใจเรา เราจะว่าไปก็เกรงใจเขา ต่างคนต่างเกรงใจกัน ก็ทำสิ่งที่ไม่ดีที่เกรงใจกันอยู่นั้นออกทั่ว

ประเทศเขตแดน คนจึงมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายผิดพลาดตลอดไป เพราะไม่ได้พูดอย่างตรงไปตรงมา ก็ติดเขาติดเรา ติดสูงติดต่ำ จะพูดอะไรก็เกรงอกเกรงใจ กิเลสก็สนุกกลืนเอาๆ ละซี ธรรมท่านไม่เป็นอย่างนั้น ตรงไปตรงมาเลย ตรงไหนที่มันขวาง ไล่เปรี้ยงเข้าไปขาดสะบั้นไปเลย ขวางตรงไหนพืดลงไป ขาดสะบั้นลงไป นั่นภาษาธรรม

ธรรมแท้ท่านไม่ได้มีติดเขาติดเรา ติดสูงติดต่ำ ท่านไม่มีอะไร มีตั้งแต่หลักความจริงล้วนๆ ออกตามหลักความจริง ที่นี้ผู้ฟังก็ตายใจๆ เพราะไม่มีเล่ห์มีเหลี่ยมเหมือนกิเลสต่างกันอย่างนี้ละ ถ้าลงมีเกรงใจเขาเกรงใจเราแล้วพูดอะไรก็พูดไม่ได้จะว่าไง ถ้าเอาธรรมเป็นหลักเกณฑ์แล้วไปได้สะดวกๆ ยิ่งกิเลสสิ่งที่ทำให้เกรงนั้นเกรงนี้ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว มีแต่ธรรมล้วนๆ แล้วผางเลยๆ ไม่มีคำว่าสูงกว่าต่ำ ของจริงอยู่ตรงไหนเข้าตรงนั้น เพราะธรรมเป็นของจริง จะไปเดินลัดเลาะทางนั้น ทางนั้นสูงหลีก ทางนี้ๆ สูงหลีก ไม่เอา ไม่มี หลบนั้นหลีกนี้ เรียกว่าร้อยสันพันคม ธรรมท่านตรงไปตรงมาเลย

ฟังชื่ออย่างพระพุทธเจ้ารับสั่งพระโปฏิละ พระโปฏิละก็เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายปริยัตินั้นแหละ ครั้นเวลาไปหาพระพุทธเจ้า มาหาก็มีตั้งแต่ โปฏิละๆ ไบลานเปล่าๆ มาอะไร ให้ไปไบลานเปล่า ให้มาไบลานเปล่า ให้ลูกให้ยืมให้เดินไปอย่างนี้ มีแต่ไบลานเปล่าไปอย่างนั้น ที่นี้พระโปฏิละท่านมีอุปนิสัย พระองค์ทรงทราบอุปนิสัยแล้วก็ไล่เปรี้ยงเลย โปฏิละๆ เรียนเปล่าๆ ไบลานเปล่าๆ เรียนเปล่าๆ เวลามาถึงพ่อแม่ครูจารย์แปลนี้ยิ่งพิสดารไปอีกนะ ไบลานเปล่า หัวโล้นเปล่า หัวล้านเปล่า บวชเปล่าๆ กินเปล่าๆ นอนเปล่าๆ ตายเปล่าๆ เรื่อยไปเลย พ่อแม่ครูจารย์มันแปล เห็นไหมละ นั้นละท่านแปล

พระพุทธเจ้าท่านแสดงมานั้น พวกที่แปลนั้นก็แปลเกรงใจเขาเกรงใจเรา ไปเรียนๆ เข้าใจไหม มีไบลานเปล่าเท่านั้น พ่อแม่ครูจารย์มันฟาดพลิกโน้นพลิกนี้ ไบลานเปล่า กินเปล่าๆ เรียนเปล่าๆ บวชเปล่าๆ เรื่อย มีแต่เปล่าๆ ตายเปล่าๆ เรื่อย ไม่เกิดประโยชน์อะไร นั้นต่างกันไหมละท่านพูด ที่นี้พระโปฏิละท่านมีอุปนิสัยอยู่แล้ว ตามที่พระองค์ทรงเล็งทราบแล้ว โอ้ นี่เราไปที่ไหนก็มีแต่คนเคารพนับถือ นั้นฟังซินะ เขาเคารพนับถือลือหน้าว่าเป็นผู้มีความรู้ความฉลาด เป็นครูเป็นอาจารย์ เวลามหาพระพุทธเจ้ามีแต่ไบลานเปล่าๆ เหมือนหนึ่งว่าเราไม่มีคุณค่าอะไรเลย นั้นเอาไปคิด แต่ลงคำศาสตราบั้งออกมาคำไหนแล้วจะไม่เป็นโมฆะ เห็นไหมท่านคิด ต้องเป็นคำสัตย์คำจริงทุกอย่าง นี่คงจะเป็นเพราะเราลืมหัดนี้ข้อหนึ่ง ท่านถึงกระตุกเอาบ้าง สอง เราอาจจะมึนสยอยู่บ้าง พอที่จะฝึกกรรมานได้ ท่านจึงไล่ปัญหาอย่างนี้มา เป็นการฝึกกรรมานในตัว

ได้อันนี้เป็นคติแล้วกลับมาวัด อย่างไรเราจะต้องออกปฏิบัติเท่านั้น นั่นเห็นไหมละ ไบลานเปล่า เรียนเฉยๆ มันจะไม่เกิดประโยชน์อะไร ท่านผู้เลิศเลอเหล่านั้นมีแต่ท่านนักปฏิบัติเท่านั้น ไม่ได้เป็นไบลานเปล่าแบบเราที่เรียนเฉยๆ ไม่ปฏิบัติ ไม่เกิดประโยชน์อะไร อย่างนี้ ท่านว่า มาถึงวัด ลูกศิษย์ลูกหาเต็มวัด ไม่บอกใครเลยนะ เตรียมของปูปับ บริหาร ๘ ไปเลย ไปฟังก็ฟังจริงๆ สำนักที่ไปนั้นท่านก็ปรากฏมาก่อนอยู่แล้ว มีแต่พระอรหันต์อยู่ในนั้น ครั้นไปหาท่าน ฟังซีพระอรหันต์ท่านโงะอะไร องค์กรนี้ท่านก็พลิกไปแบบนี้ ไม่รับ พลิกแบบนี้โยนให้องค์นั้น องค์กรนั้นก็พลิกแบบนี้ โยนให้องค์นี้ไม่ยอมรับ องค์กรไหนๆ ก็ไม่ยอมรับ ทั้งๆ ที่เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น สามารถที่จะสอนท่านได้

นี่คือหาอุบายทรมาน เรียนถึงขั้นจบพระไตรปิฎก แล้วมาขนาดนี้จะมีทิฐิมานะประการใดหรือไม่ ท่านพลิกแพลง มหาอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่ก็ไม่รับ อู๋ ท่านเป็นถึงขนาดจบพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ ผมจะรู้เรื่องรู้อะไร อยู่แต่ในป่าในเขามอบกายถวายตัวเท่าไรก็ไม่รับ เอ้า ถ้าอย่างนั้นให้องค์นี้ทดลองดูเป็นยังไง ไปองค์ไหนก็เป็นแบบเดียวกันๆ ไล่จนกระทั่งถึงเณร เณรก็เป็นเณรอรหันต์ นั่นเห็นไหม พอไปถึงเณร เณรก็ปิดอีกเหมือนกัน ทีนี้อาจารย์ก็เลยบอก เอ้า ลองดูซิเณร ลองพูดคุยกันบ้างซีเป็นยังไง บางทีนิสัยวาสนาเกี่ยวโยงกัน พอได้เรื่องได้ราว ลองศึกษากันดูซิกับอาจารย์องค์กรนี้จะเป็นยังไง เณรก็เลยรับ

พออาจารย์ใหญ่เตือนเท่านั้นทางนั้นก็รู้ทันที เณรน้อยนั้นละสอนไปฐิละ อาจารย์ใหญ่พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ ไปที่ไหนนั้นก็ทำจริงๆ ด้วยนะ ไปที่ไหนอาจารย์ใหญ่นี้เป็นเหมือนสามเณรน้อย สามเณรน้อยเป็นเหมือนมหาเถระ เดินตามหลังต้อยๆ ไป ทางนั้นก็ทดลองแบบนี้แบบนี้ นั่นเห็นไหมละ เณรน้อยๆ ก็จริงแต่ความรู้ไม่ได้น้อยนี้ ฝึกฝนอบรมหาอุบายวิธีหลายส้นหลายคมพลิกแพลง เพื่อจะทดลองดูทิฐิมานะว่าต้องการอรรถธรรมจริงๆ เหนอ ให้ทำอะไรพระเถระองค์นั้นไม่ได้มีขัดข้อง ว่าอย่างไรเอาอย่างนั้น ไปอย่างนั้น บางทีให้ครองผ้าดีๆ แล้วให้ไปเอาของอยู่ในกอไฟให้ผม ผมต้องการอันนั้น เณรทดลอง ทางนี้ก็ครองผ้าปูปับไป พอจะเข้ากอไฟจริงๆ ผมไม่เอาละ พลิก บางทีครองผ้าแล้วให้ลงในสระน้ำ ผมต้องการดอกบัวตรงนั้น หรืออะไรอยู่ในน้ำ ครองผ้าไม่กลัวว่าผ้าจะเปียก ลงไปพอผ้าจะเปียกจริงๆ เอาละ ผมไม่เอาละ พลิก เนอะ

เณรทดลอง จนกระทั่งเสร็จแล้วจึงมาเทศน์สอน พอเทศน์สอนแล้วก็บรรลुरुธรรมขึ้นถึงขั้นมัยยัสถ์นั่นแหละ จิตใจเป็นกลาง จิตใจเชื่องแล้ว ถ้าเณรนี้จะสอนพระมหาเถระนั้นให้สำเร็จอรหันต์ขนาดนั้นก็ได้อ เพราะนี่เป็นอรหันต์ นั่นเป็นไปฐิละ ไบลานเปล่าเฉยๆ จะสอน

ให้เป็นพระอรหันต์ก็ได้ แต่เณรไม่ยอมสอน เพื่อเทิดเกียรติของมหาเถระนี้ พอเห็นว่าได้ จังหวะพอเหมาะพอดี สมควรที่จะสำเร็จมรรคผลนิพพานแล้ว ก็พาไปหาพระพุทธรเจ้า คือไปมอบถวายพระพุทธรเจ้า ให้ทรงโปรดเมตตาสั่งสอนให้สำเร็จต่อพระพักตร์ พระพุทธรเจ้า สมชื่อสมนามสมเป็นครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ เณรก็หลีกตัวหนีเสีย เข้าใจใหม่ละ มอบให้ผู้ใหญ่เลย

พอไป เป็นยังไงเณร ลูกศิษย์ของเธอเนาะ นั่นฟังซิ ไม่ได้ว่าอาจารย์ของเธอ เป็นยังไง ลูกศิษย์ของเธอ อู๊ย หาได้ยากพระเจ้าคะ ครูบาอาจารย์แบบท่านอาจารย์องค์นี้ไม่มีแล้ว หาไม่ได้แล้ว พอไปถึงแล้วเณรก็เข้าเฝ้าพระพุทธรเจ้าพอสมควรแล้ว เณรก็หลีกหนีเงียบ จะว่า มอบในตัวหรือทางอ้อมก็ได้ ให้มหาเถระกับพระพุทธรเจ้าอยู่ด้วยกัน พระองค์ก็เทศนาว่า การ สำเร็จเป็นอรหันต์ขึ้นมาเลย พระพุทธรเจ้าเป็นผู้ล้างให้ทุกอย่างเพื่อเกียรติ เข้าใจใหม่ ถ้าหากว่าเณรนี้จะสอนให้ได้ไหม ก็ได้ ไม่ได้ยังไงเป็นอรหันต์แล้ว แต่ไปมอบให้ พระพุทธรเจ้าให้สมเกียรติ นั่นเห็นไหม ฉลาดไหมละ

นั่นละเรื่องธรรมท่านตรงไปตรงมา ท่านไม่มีเล่ห์มีเหลี่ยมร้อยพันพันคม ท่าน ตรงไปตรงมาของท่านอย่างนั้น อย่างเณรนี่เหมือนกัน เลยสำเร็จ บาลีเราก็จำไม่ได้ เดียวนี้ ลืมแล้ว ภาษิตที่พระพุทธรเจ้าทรงแสดงแก่พระปฎิฐะจนสำเร็จมรรคผลนิพพาน จำได้แต่

โยคา เว ชายเต ฐิริ   อโยคา ฐิริสงขโย

เอตฺ เตวธาปถํ ญตฺวา   ภวาย วิภวาย จ

ตถตฺตํ นินเวเสยฺย   ยถา ฐิริ ปวทุตฺติ

พูดตั้งแต่เรื่องเกี่ยวข้องกับหมูกับเพื่อนอยู่มาโดยลำดับลำดับ ให้ดูใจเขาใจเรา หลัก ใหญ่อยู่ตรงนี้ อย่าไปตำหนิโทษใครง่าย ๆ แบบวัวอยู่ปากคอก คอยแต่จะโดดออก ๆ นี้ เรื่องกิเลสมันเหมือนวัวอยู่ปากคอก มันคอยแต่จะโดดออกไป ชีวิตคนนั้น ชนคนนี้ กิเลส ให้ใช้ความพินิจพิจารณา ดูใจเขาใจเราให้เหมาะสม อยู่กันได้สบายคนเรา เฉพาะวัดป่า บ้านตาดนี้ มาสร้างวัดนี้ได้ ๔๘ ปีนี้ เราก็ไม่เคยเห็นพระมาทะเลาะกันให้เราารู้ได้เห็น ไม่ เคยมี ก็เพราะท่านต่างองค์ต่างมุ่งธรรมมุ่งธรรม ประเทศนอกประเทศนาก็เต็มอยู่ขึ้นมา ตลอดจนกระทั่งปานนี้ ก็เพราะท่านมาด้วยความเป็นธรรม ถือธรรมเป็นที่ตั้ง มาศึกษา อบรมจากกันและกัน ๆ ต่างคนต่างเห็นชอบแล้วก็ปฏิบัติต่อกันไปจนกระทั่งปานนี้ อยู่ ด้วยกันเป็นสุข ๆ

นี่ละคุณค่าแห่งความเห็นอกเห็นใจ ดูใจท่านใจเรา มีความอดความทน เก็บ ความรู้สึกไว้ดี อย่าให้มันเปาะเปาะ ๆ แบบปากบอน คนปากบอนไปที่ไหนไม่ได้ เหมือนคลั่ง

ไปหมด ปากบอนเป็นปากเหม็น ไปที่ไหนใครไม่อยากฟัง ต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้ แล้วมี โอกาสดี ๆ ค่อยคุยกัน ผิดพลาดประการใดเตือนกันด้วยความเป็นธรรม ผู้ฟังก็ฟังด้วยความตั้งใจ ก็เป็นธรรมทั้งสองฝ่าย เป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่ายด้วยกัน

นี่ก็จะเริ่มแล้วนะทองคำ มอบทองคำคราวนี้กะว่าจะให้เสร็จสิ้นในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งตรงกับวันเราเปิดโครงการ วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ อันนี้ ๔๗ จะปิดวันเดียวกัน คือปิดโครงการนั้น และจะมอบทองในวันนั้น กะว่ามอบทองด้วย แล้วปิดโครงการด้วยในวันนั้น รู้สึกว่าจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่พอสมควร บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ได้ปรึกษาหารือเรื่องจะเขียนจดหมายเชิญนายกฯ ท่าน เมื่อเหตุผลเขาพร้อมแล้วเราก็ไม่ว่าอะไร ท่านเป็นผู้นำของชาติอยู่แล้ว เราก็เพื่อชาติเหมือนกัน แล้วเข้ากันได้สนิท เขียนจดหมายไปแล้ว ส่วนท่านจะได้มาไม่ได้มาเป็นตามอัยยาศัยหรือหน้าที่การงานของท่าน เราก็เขียนจดหมายเรียนไปแล้วส่งไปแล้ว

แต่ก่อนวันนั้นเราต้องเตรียมทองไว้ให้เรียบร้อยให้พอ พอทุกสัปดาห์ทุกส่วน ดอลลาร์อย่างน้อย ๑๐ ล้านดอลล่าร์ ทองคำก็ ๑ ตันเป็นอย่างน้อย ให้ได้เตรียมพร้อมไว้เรียบร้อยหมด พอวันนั้นก็มอบเลยและปิดโครงการ คำว่าปิดโครงการนี้หมายความว่า โครงการที่เราพาพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติบ้านเมือง เทศนาว่าการตามสถานที่ต่างๆ ที่ประชาชนนิมนต์ทั่วประเทศไทย จะงดโครงการประเภทนี้ คือไม่ได้ไปตามโครงการ เราจะไปตามอัยยาศัย ไม่ได้หมายถึงว่าปิดไม่เทศน์เลย ไม่หมายอย่างนั้น คือหากว่าถูกนิมนต์ จะนิมนต์ในโครงการก็ตาม นอกโครงการก็ตาม เราจะไปตามเรื่องของธาตุของขันธุ์ ตามอัยยาศัยของเราที่จะควรไปได้ นอกหรือในโครงการเราก็ไป ถ้าขัดกับที่วานี้แล้วเราก็ไม่ไป

ในโครงการเราก็อุตสาหะพยายามบิ๊งบินไปอย่างนั้น อันนี้จะไม่ใช้ความอุตสาหะขนาดนั้นแล้ว ให้เป็นไปตามธาตุตามขันธุ์เสีย จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายเร่งกันใหญ่ คราวที่แล้วมานี้ก็ได้ทองคำน้ำหนัก ๑ ตันกับ ๔๐๐ กิโล คราวนี้ก็ไม่ได้มากมาย ขาดทองคำประมาณ ๘๓๐ กิโลเท่านั้น ไม่มาก แต่คอยดูถึงวันเวลาที่ควร หากว่ามันควรจะเป็นไปได้ มันจะฟาดจนถึงพันกิโลก็อาจเป็นได้ เพื่อให้เป็นเกียรติของเราในวันปิดโครงการ อย่างนั้นก็อาจเป็นได้ อันนี้ไม่ซัดเหมือนทองคำที่ขาดอยู่เท่าไร ซัดให้ได้เท่านั้น อันนี้ซัดเลย ส่วนมันจะเศษจะกินไปเท่าไรเราไม่ว่าแหละ

อันนี้ปิดเราก็ปิดแต่โครงการ คือเราไม่ไปเที่ยวแนะนำสั่งสอนที่นั่นที่นี่เหมือนแต่ก่อนเท่านั้นเอง ไปตามอัยยาศัยเท่านั้น แต่โครงการอย่างอื่น เช่น บัญชีทองคำ ดอลลาร์เงินสด นี่เราเปิดไว้ตามเดิม เพราะพี่น้องชาวไทยมีทั่วประเทศ แล้วแต่ใครจะว่างจะมี

โอกาส ได้นำเงินบริจาคเข้ามาเมื่อไร เราก็เปิดบัญชีเอาไว้ รับไว้ๆ สมควรที่จะหลอมเราก็หลอมตามเดิม ดอลลาร์ก็เหมือนกัน เก็บไว้แบบเดียวกัน ทั้งเงินสด เหล่านี้เหมือนกันหมด การปฏิบัติให้เป็นไปเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยตลอดไป ดังที่เคยเป็นมาตลอด เราจะไม่ให้เป็นอย่างอื่น การเก็บรักษาเราเก็บรักษาอยู่ตามเดิม เป็นแต่เพียงว่าเราไม่ออกเทศนาว่าการเท่านั้น กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้

วันที่ ๑๒ เป็นวันที่เราจะปิดโครงการพร้อมกับทองคำ ดอลลาร์ที่เรากำหนดไว้ให้ได้ตามนั้นเท่านั้นเอง เร่งแหละ คราวนี้จะเป็นคราวยิ่งใหญ่อยู่ไม่น้อยนะ มันจะดังออกนอกโลกนูน ของเล่นหรือเมืองไทยเรา ไม่มีอะไรก็จะให้ศิลาให้พระละ สายแล้ว

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com